

Sygn. akt: III C 111/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Szymon Stępień

Protokolant: sekr.sąd. Adrianna Szczodrowska

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2019 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. (...) w K.

przeciwko A. J.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. J. na rzecz powoda Raport N. w K. kwotę 707,87 zł (siedemset siedem złotych osiemdziesiąt siedem groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od 28 lutego 2018 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego A. J. na rzecz powoda Raport N. w K. kwotę 359,86 zł (trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nadaje pkt I i III wyroku rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt III C 111/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 lipca 2019 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Pozwem z dnia 28 lutego 2018 roku powód R. (...) w W. zażądał zasądzenia od pozwanego A. J. na swoją rzecz kwoty 1.841,34 złotych z odsetkami ustawowymi od tej kwoty oraz od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwany zawarł z (...) Spółką akcyjną w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, której nie wykonał co do kwoty 1.841,34 złotych. Podniósł, że na żądanie dochodzone pozwem składają się: kwota 380,02 złotych tytułem opłat abonamentowych, 345 złotych tytułem kary umownej za zerwanie umowy, kwota 100 złotych tytułem kary umownej za brak zwrotu sprzętu, kwota 620 złotych tytułem opłaty za niezwrócony sprzęt, a także kwota 396,32 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Umową z dnia 30 listopada 2011 roku pozwany A. J. zawarł z Canal+ (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę „o abonament” na okres 26 miesięcy, w ramach której zobowiązał się m.in. do regulowania stałych

opłat abonamentowych. W razie opóźnienia w płatności jakiegokolwiek opłaty przez abonenta w całości lub w części w wymiarze przekraczającym 30 dni, po stronie operatora telekomunikacyjnego powstało uprawnienie do zawieszenia świadczenia usług albo wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym. W przypadku przedterminowej rezygnacji przez abonenta z okresem gwarantowanego korzystania określonego w umowie lub wypowiedzenia umowy przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta w sytuacji, gdy z udostępnieniem przedmiotowych usług było związane przyznanie mu ulgi, operator miał prawo żądać od niego kary w wysokości udzielonej ulgi pomniejszonej o jej wartość za okres świadczenia usług od dnia rozpoczęcia korzystania z usługi z okresem gwarantowanego w umowie korzystania do dnia dezaktywacji. W trakcie obowiązywania umowy pozwany zaprzestał regulowania zobowiązań na rzecz operatora telekomunikacyjnego, co spowodowało zawieszenie świadczenia usług i naliczeniem kar umownych.

W czasie obowiązywania umowy pozwany nie uiścił na rzecz operatora telekomunikacyjnego kwoty 380,02 złotych tytułem opłat abonamentowych, wymagalny dnia 11 sierpnia 2014 roku. Dnia 16 września 2014 roku operator telekomunikacyjny wystawił notę księgową nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego w wysokości 345 złotych z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy, wymagalne z dniem 10 października 2014 roku. Dnia 15 października 2014 roku wystawił notę księgową nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego w wysokości 100 złotych z tytułu niezwrócenia sprzętu, wymagalne z dniem 31 października 2014 roku. Dnia 26 stycznia 2016 roku wystawił notę księgową nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego w wysokości 620 złotych z tytułu opłaty za korzystanie z niezwróconego sprzętu, wymagalne z dniem 19 lutego 2019 roku.

Dnia 20 czerwca 2017 roku operator telekomunikacyjny zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności, obejmującej m.in. wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione jedynie w części.

Powództwo zostało oparte na dyspozycji wynikającej z art. 471 k.c. oraz art. 483 § 1 k.c. Zgodnie pierwszym z nich dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z drugim można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna).

W przedmiotowej sprawie powód dochodził spełnienia przez pozwanego zobowiązania wynikającego z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz kary umownej. W takiej sytuacji winien był wykazać, że doszło do zawarcia takiej umowy oraz wysokości należności pozwanego, które mają z niej wynikać.

Zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c. w wypadku wydania wyroku zaocznego przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Na tej podstawie sąd przyjął istnienie okoliczności przywołanych w uzasadnieniu pozwu. Na tej podstawie przyjął, że powodowi przysługują wobec pozwanego roszczenia: 380,02 złotych tytułem opłat abonamentowych, 345 złotych tytułem kary umownej za zerwanie umowy, kwota 100 złotych tytułem kary umownej za brak zwrotu sprzętu, kwota 620 złotych tytułem opłaty za niezwrócony sprzęt.

Mimo wykazania przez powoda istnienia swojego roszczenia, jego żądanie nie mogło zostać uwzględnione w całości. Zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Co więcej, zgodnie z treścią art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Zgodnie zaś z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Z treści uzasadnienia pozwu wynikało, że wymagalność roszczenia z tytułu opłat abonamentowych przypadała na 11 sierpnia 2014 roku, wobec czego trzyletni termin przedawnienia upływał z dniem 11 sierpnia 2017 roku. Wymagalność kary umownej za przedterminowe rozwiązanie umowy przypadała na 10 października 2014 roku, a zatem trzyletni termin przedawnienia upływał z dniem 10 października 2017 roku. Wymagalność kary umownej za niezwrócenie sprzętu przypadała na 31 października 2014 roku, a zatem upływ trzyletniego terminu przedawnienia przypadał na 31 października 2017 roku. Spośród zgłoszonych przez powoda roszczeń jedynie wymagalność z tytułu opłaty za korzystanie z niezwróconego sprzętu przypadała na 19 lutego 2016 roku, a zatem nie doszło do jego przedawnienia przed wniesieniem pozwu, co nastąpiło 28 lutego 2018 roku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd winien uwzględnić powództwo co do nieprzedawnionej kwoty 620 złotych oraz skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty od dnia 20 lutego 2016 do dnia 27 lutego 2018 roku. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W okresie od 20 lutego 2016 roku do 27 lutego 2019 roku wyniosły one 87,87 złotych. Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd orzekł jak w pkt I sentencji. O roszczeniu odsetkowym za dalszy okres sąd orzekł na podstawie przywołanego art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 482 § 1 k.c.

W pozostałym zakresie powództwo nie mogło zostać uwzględnione z przyczyn przywołanych wyżej, wobec czego sąd orzekł jak w pkt II sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., przyjmując że powód wygrał proces w 38%. Na poniesione przez niego koszty procesu składały się: opłata sądowa w wysokości 30 złotych oraz koszt zastępstwa procesowego powiększony o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 917 złotych. Uwzględniając zakres wygranej sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda 38% poniesionych kosztów, o czym orzekł jak w pkt III sentencji.

Zgodnie z treścią art. 333 § 1 pkt 3) k.p.c. sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt IV sentencji.